

“मीठे बच्चे— तिम्रो अहिले ईश्वरीय न्यु ब्लड छ, तिमीले बडो मस्तीसँग भाषण गर्नुपर्छ । नशा रहोस्— शिवबाबाले हामीलाई पढाइरहनु भएको छ ।”

प्रश्न:- तिमीलाई आफ्नो लक्ष्य-उद्देश्यको नशा स्थायी भइरहोस्, यसको लागि कुनचाहिँ युक्ति अपनाउनु छ ?

उत्तर:- आफ्नो राजाईको पासपोर्ट निकालेर राख । तल साधारण चित्र, माथि राजाई पोशाकले सजिएको र त्यसको माथि शिवबाबा, अनि लक्ष्य-उद्देश्यको स्मृति सहज रहन्छ । पकेटमा यो पासपोर्ट रहिरहोस् । कुनै बेला मायाको तुफान आयो भने ख्याल चल्छ— मेरो यो पासपोर्ट क्यान्सिल हुन्छ । म स्वर्गमा जान सकिदैन ।

गीत:- रात के राही थक मत जाना...

ओम् शान्ति । बच्चाहरूले त यस गीतको अर्थ सम्झे । अब भक्तिमार्गको घोर अँध्यारो रात पूरा भयो । बच्चाहरूले जान्दछन्— अब हाम्रो पासमा काल आउन सक्दैन । यहाँ बसेका छौं, हाम्रो लक्ष्य-उद्देश्य हो मनुष्यबाट देवता बन्ने । जसरी संन्यासीहरूले भन्दछन् तिमीले आफूलाई भैंसी सम्झ्यौ भने त्यो रूप हुन जान्छ । त्यो हो भक्तिमार्गको दृष्टान्त । जसरी यो पनि दृष्टान्त छ— रामले बाँदरको सेनाबाट रावणबाट छुटाए । तिमी यहाँ बसेका छौ, जान्दछौ— हामी नै देवी-देवता डबल शिरताज बन्छौं । जसरी स्कूलमा पढ्नेहरूले भन्छन्— म यो पढेर डाक्टर बन्छु, इन्जिनियर बन्छु । तिमीले जान्दछौ— हामी यस पढाइबाट देवी-देवता बनिरहेका छौं । यो शरीर छोड्छौ र हाम्रो शिरमा ताज हुन्छ । यो त धेरै गन्दा फोहोरी दुनियाँ हो । नयाँ दुनियाँ हो फस्टक्लास दुनियाँ । पुरानो दुनियाँ हो बिलकुल थर्डक्लास । यो दुनियाँ त खतम हुँदैछ । हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनेवाला अवश्य विश्वका रचयिता नै हुनुहुन्छ, अरू कसैले पनि पढाउन सक्दैन । शिवबाबाले नै हामीलाई पढाएर राजयोग सिकाउनुहुन्छ । बाबाले सम्झाउनु भएको छ— आत्म-अभिमानि बन । आत्म-अभिमानि बन्नमा नै मेहनत छ । पूरा आत्म-अभिमानि बन्यौ भने बाँकी के चाहियो ! तिमी ब्राह्मण त हो नै, जान्दछौ— हामी देवता बनिरहेका छौं । नशा रहन्छ— म यो बनिरहेको छु । पहिले हामी कलियुग नर्कमा पतित थियौं । असुर र देवतामा कति फरक छ । देवताहरू कति पवित्र हुन्छन् । यहाँ कति पतित मनुष्य छन् । अनुहार मनुष्यको छ, तर स्वभाव हेर कस्तो छ ! जो देवताका पुजारी छन्, उनीहरू स्वयं पनि उनको अगाडि महिमा गाउँछन् । हजुर सर्व गुण सम्पन्न... ममा कुनै गुण छैन । अब तिमी परिवर्तन भएर देवता बन्छौ । कृष्णको पूजा यसैले गर्छन् ताकि हामी कृष्णपुरीमा जाऔं । तर यो थाहा छैन कहिले जान्छौं । भक्ति गरिरहन्छन्, सम्भन्छन्— भगवान् आएर फल दिनुहुन्छ । भक्तिको फल हो सद्गति । यो हो पढाइ । पहिला त यो निश्चय हुनुपर्छ— हामीलाई कसले पढाउनुहुन्छ ? उहाँ हुनुहुन्छ श्री श्री... तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबाले हामीलाई श्रीमत दिइरहनु भएको छ । जसलाई यो थाहा छैन, उनीहरू श्रेष्ठ कसरी बन्न सक्छन् ? आजकल त एक अर्कोलाई भ्रष्ट बनाउने मत दिन्छन् । भ्रष्ट मत हो आसुरी मत । यतिका सबै ब्राह्मण श्री श्री शिवबाबाको मतमा चलिरहेका छन् । परमात्माको मतबाट नै श्रेष्ठ बन्छन् । जसको तकदिरमा छ, उनको बुद्धिमा नै बस्छ । नत्र केही पनि बुझ्दैनन् । जब सम्भन्छन्, तब स्वयं नै मदत गर्न थाल्छन् । कतिले त जान्दैनन् उहाँ को हुनुहुन्छ ? त्यसैले बाबा कसैसँग पनि भेट्नुहुन्न ।

उनीहरू त उल्टै आफ्नो आसुरी मत निकाल्छन्। अहिले सबै मानव मतमा नै चलिरहेका छन्। श्रीमतलाई नचिन्नाले ब्रह्मा बाबालाई पनि आफ्नो मत दिन थाल्छन्। अहिले बाबा आउनुभएको हो नै तिमी बच्चाहरूलाई श्रेष्ठ बनाउन। बच्चाहरूले भन्छन्— बाबा ५ हजार वर्ष पहिले जस्तै हामी हजुरसँग मिलेका छौं। जसलाई थाहा छैन, उनीहरूले यस्तो उत्तर दिन सक्दैनन्। बच्चाहरूलाई पढाइको धेरै नशा रहनुपर्छ। यो उच्च पढाइ हो। तर माया पनि धेरै विरोधी छ। तिमीले जान्दछौ— हामी त्यो पढाइ पढ्छौं, जसबाट हाम्रो शिरमा डबल ताज हुनु छ। भविष्य जन्म-जन्मान्तर डबल ताजधारी बन्छौं। त्यसैले त्यसको लागि फेरि यस्तो पुरुषार्थ पनि गर्नुपर्छ। यसलाई भनिन्छ राजयोग। कति आश्चर्य छ। बाबा जहिले पनि सम्झाउनु हुन्छ, लक्ष्मी-नारायणको मन्दिरमा जाऊ। पुजारीलाई पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ। उनीहरूसँग सोध— लक्ष्मी-नारायणलाई यो पद कसरी मिल्यो? यिनीहरू विश्वको मालिक कसरी बने? यस्ता-यस्ता कुरा बसेर कसैलाई सुनायो भने पुजारीको पनि कल्याण हुन सक्छ। तिमी भन्न सक्छौ— हामी तपाईंलाई सम्झाउँछौं। यी लक्ष्मी-नारायणलाई राज्य कसरी मिल्यो? गीतामा पनि भगवानुवाच छ नि— म तिमीलाई राजयोग सिकाएर राजाहरूका राजा बनाउँछु। त्यसैले बच्चाहरूलाई कति नशा रहनुपर्छ। हामी यो बन्छौं। ठीक छ, आफ्नो चित्र र राजाईको चित्र पनि साथमा राख। तल तिम्रो चित्र माथि राजाईको चित्र होस्, यसमा खर्च त छैन। राजाई पोशाक त छिट्टै बन्न सक्छ। त्यो आफूसँग राख्यौ भने घरी-घरी याद आइरहन्छ। हामी नै देवता बनिरहेका छौं। माथि शिवबाबाको चित्र रहोस्। यी सबै चित्र निकाल्नुपर्ने हुन्छ। हामी मनुष्यबाट देवता बन्छौं। यो शरीर छोडेर हामी गएर देवता बन्छौं किनकि अहिले यो राजयोग सिकिरहेका छौं। यो फोटोले मदत गर्छ। माथि शिव फेरि राजाईको चित्र, तल तिम्रो साधारण चित्र। शिवबाबाबाट हामी राजयोग सिकेर डबल शिरताजधारी देवता बनिरहेका छौं। चित्र राखेका छौ, कसैले सोधे भने तिमीले बताउन सक्छौ। हामीलाई सिकाउनेवाला शिवबाबा हुनुहुन्छ। चित्र देखेर बच्चाहरूलाई नशा चढ्छ। ठीक छ, दोकानमा पनि यो चित्र राखिदेऊ। भक्तिमार्गमा बाबा नारायणको चित्र राख्दथे। खल्लीमा पनि रहन्थ्यो। तिमीले पनि आफ्नो फोटो राख्यौ भने याद रहन्छ— हामी नै देवी-देवता बनिरहेका छौं। बाबालाई याद गर्ने उपाय खोज्नुपर्छ। बाबाको याद भुल्नाले नै गिर्छन्। विकारमा गिरे भने लाज लाग्छ, अब त म यो देवता बन्न सकिदैनं। निराश हुन्छ— म अब देवता कसरी बन्छु? बाबा भन्नुहुन्छ— विकारमा गिर्नेहरूको फोटो निकालिदेऊ। भन, तिमी स्वर्गमा जान लायक छैनौ। तिम्रो पासपोर्ट खतम। स्वयंले पनि फिल गर्छन्— म त गिरेँ! अब स्वर्गमा कसरी जान सक्छु? जसरी बाबा नारदको उदाहरण दिनुहुन्छ, उनलाई भनियो— आफ्नो अनुहार त हेर, लक्ष्मीलाई वरण गर्न लायक छौ? तब अनुहार बाँदरको देखियो। मनुष्यलाई पनि लाज लाग्छ— म भित्र त यो विकार छ फेरि लक्ष्मी-नारायणलाई कसरी वरण गर्न सक्छु! बाबा युक्ति त धेरै बताउनुहुन्छ। तर कसैले विश्वास गरे त हो नि! विकारको नशा आयो भने सम्झन्छन्— यस हिसाबले त म राजाहरूका राजा डबल ताजधारी कसरी बन्छु? पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ नि। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ— यस्तो-यस्तो सुन्दर युक्ति रच र सबैलाई सम्झाउँदै गर। यस राजयोगबाट स्थापना भइरहेको छ। अब विनाश सामुन्ने खडा छ। दिन-प्रतिदिन तुफानको जोड हुँदै जान्छ। बम्ब आदि पनि तयार भइरहेका छन्।

तिमी बच्चाहरूले यो पढाइ पढ्छौ नै उच्च पद पाउनको लागि । तिमी यही समयमा पतितबाट पावन बन्छौ । मनुष्यहरूले कहाँ सम्भन्छन्— हामी नर्कवासी हौं किनकि पत्थरबुद्धि छन् । अहिले तिमी पत्थर बुद्धिबाट पारसबुद्धि बनिरहेका छौ । तकदिरमा छ भने छिट्टै बुझ्नेछ । नत्र जतिसुकै सम्झाए पनि बुद्धिमा बस्दैन । बाबालाई नै जान्दैन भने नास्तिक हो अर्थात् अनाथ हो । सनाथ बन्नुपर्छ किनकि शिवबाबाका बच्चा हौ । यहाँ जसलाई ज्ञान छ, उनीहरूले आफ्ना बच्चाहरूलाई विकारबाट बचाउँछन् । अज्ञानीहरू त आफू जस्तै बच्चाहरूलाई पनि विकारमा फँसाउँछन् । तिमीले जान्दछौ— यहाँ विकारबाट बचाइन्छ । कन्याहरूलाई त पहिला बचाउनुपर्छ । माता-पिताहरूले त मानौं विकारमा धक्का दिन्छन् । तिमीले जान्दछौ— यो भ्रष्टाचारी दुनियाँ हो । श्रेष्ठाचारी दुनियाँ त सबैले चाहन्छन् तर त्यो कसले बनाउँछ ? भगवानुवाच— म यी साधु, सन्तहरूको पनि उद्धार गर्छु । गीतामा पनि लेखिएको छ— भगवान्ले नै सबैको उद्धार गर्नुपर्छ । एकै भगवान् बाबा आएर सबैको उद्धार गर्नुहुन्छ । यस समय यदि सबैलाई थाहा भयो— अवश्य गीताका भगवान् शिव नै हुनुहुन्छ, तब थाहा छैन के हुन्थ्यो होला ? तर अहिले समय भएको छैन । नत्र सबैका अड्डा एकदम हल्लिन थाल्छन् । आसन हल्लिन्छ नि । लडाईं जब लाग्छ, थाहा हुन्छ यिनको तख्त हल्लिन थालेको छ, अब गिर्छ । अब यो हल्लियो भने हलचल मच्चिन्छ । पछि गएर यो सबै हुनु नै छ । त्यसैले भाषणमा पनि तिमीले सम्झाउन सक्छौ— संस्कृत जसले राम्ररी जान्दछन्, उनले श्लोक सुनाउन सक्छौ । पतित-पावन, सर्वका सद्गति दाताले स्वयं भन्नुहुन्छ— वास्तवमा ब्रह्मा तनद्वारा स्थापना गरिरहनु भएको छ । सर्वको सद्गति अर्थात् उद्धार गरिरहनु भएको छ । भाषण गर्दा बडो मस्ती चाहिन्छ । कन्याहरूको न्यु ब्लड छ । ज्ञानको पत्थर मार्न सक्छौ । विद्यार्थीको न्यु ब्लड हुन्छ नि, त्यसैले हंगामा मच्चाउँछन् । ढुङ्गा हान्छन् । यसमा उनीहरू तीक्ष्ण हुन्छन् । अब यो पनि तिम्रो न्यु ब्लड हो । तिमीले जान्दछौ— कति नोक्सान गरिरहेका छन् । तिम्रो यो ईश्वरीय न्यु ब्लड हो । तिमी पुरानोबाट नयाँ बनिरहेका छौ । तिम्रो आत्मा जो पुरानो आइरन एजेड बनेको थियो, त्यो अब नयाँ गोल्डन एजेड बनिरहेको छ । त्यसैले बच्चाहरूलाई बडो सोख हुनुपर्छ । नशा कायम राख्नुपर्छ । आफ्ना साथीहरूलाई उठाउनुपर्छ । गायन पनि गरिन्छ गुरु माता । माता गुरु कहिले हुन्छन् ? यो तिमी जान्दछौ । गुरुको सिलसिला अहिले चल्छ । माताहरू माथि बाबाले आएर ज्ञान अमृतको कलश राख्नुहुन्छ । सुरु पनि यसरी हुन्छ । सेन्टरको लागि पनि भन्छन्— ब्राह्मणी चाहियो । बाबा त भन्नुहुन्छ— आफैं चलाऊ । हिम्मत छैन ? होइन बाबा, माता चाहिन्छ । यो पनि ठीक हो, मान दिन्छन् । आजकल दुनियाँमा एक-अर्कोलाई लंगडो मान दिन्छन् । स्थायी कसैलाई पनि मिल्दैन । यस समयमा तिमी बच्चाहरूलाई स्थायी राज्य-भाग्य मिलिरहेको छ । तिमीलाई बाबाले कति प्रकारले सम्झाउनुहुन्छ । आफूलाई सधैं हर्षितमुख राख्नको लागि धेरै राम्रा-राम्रा युक्तिहरू बाबा बताउनुहुन्छ । शुभ-भावना राख्नुपर्छ । ओहो ! हामी यस्तै लक्ष्मी-नारायण बन्छौं । यदि कसैको तकदिरमा छैन भने पुरुषार्थ के गर्छन् ? बाबा त पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ, पुरुषार्थ कहिल्यै पनि व्यर्थ जादैन । यो त सधैं सफल हुन्छ । राजधानी स्थापना हुन्छ । विनाश पनि महाभारी महाभारत लडाईंद्वारा हुनु छ । पछि गएर तिमीमा पनि शक्ति भरिन्छ, तब यी सबै आउँछन् । अहिले बुझ्दैनन्, नत्र उनको राजाई उड्छ । तिम्रो पासमा चित्र धेरै राम्रा छन् । यो हो सद्गति अर्थात् सुखधाम । यो हो मुक्तिधाम । बुद्धिले पनि भन्छ— हामी सबै आत्माहरू निर्वाणधाममा रहन्छौं, जहाँबाट फेरि

२०७३ भाद्र २८ मंगलबार १३-०९-२०१६ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
आवाजको दुनियाँमा आउँछौं। हामी आत्माहरू वहाँका निवासी हौं। यो खेल नै यहाँको लागि बनेको
छ। शिवजयन्ती पनि यहाँ नै मनाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म आएको छु, कल्प पछि फेरि
आउँछु। विश्व नै स्वर्ग हुन्छ। भनिन्छ पनि क्राइस्ट भन्दा यति वर्ष पहिले स्वर्ग थियो। अहिले छैन,
फेरि हुन्छ। त्यसैले अवश्य नर्कवासीहरूको विनाश, स्वर्गवासीहरूको स्थापना हुनुपर्छ। तिमी अहिले
स्वर्गवासी बनिरहेका छौ, नर्कको विनाश हुन्छ। यो पनि समझ चाहिन्छ। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको
रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) हरेक प्रति शुभ-भावना राख्नु छ। सबैलाई सच्चा मान दिनुपर्छ। सत्ययुगी राजधानीमा
उच्च पद पाउनको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ।
- २) आत्म-अभिमानि बन्ने मेहनत गर्नु छ। मानव मत छोडेर एकको श्रीमतमा चलनु छ।
पढाइको नशामा रहनु छ।

वरदानः— सहयोगद्वारा स्वयंलाई सहजयोगी बनाउने निरन्तर योगी भव

संगमयुगमा बाबाको सहयोगी बन्नु— यही सहजयोगी बन्ने विधि हो। जसको हर संकल्प,
शब्द र कर्म बाबाको वा आफ्नो राज्य स्थापनाको कर्तव्यमा सहयोगी बन्नको लागि छ,
उसलाई ज्ञानी, योगी आत्मा, निरन्तर सच्चा सेवाधारी भनिन्छ। मनबाट नभए तनबाट,
तनबाट नभए धनबाट, धनबाट पनि नभए जुन कुरामा सहयोगी बन्न सक्छौ, त्यसमा
सहयोगी बन्यौ भने यो पनि योग हो। जब हौ नै बाबाको भने बाबा र स्वयं, तेस्रो कोही
पनि नहोस्— यसबाट निरन्तर योगी बन्छौ।

स्लोगनः— संगममा सहन गर्नु अर्थात् मर्नु नै स्वर्गको राज्य लिनु हो।

✽ शब्दार्थः— न्यु ब्लड= नयाँ जोश, जाँगर र क्षमता भएको (युवा)